مسئوولیت متن و شکل بدوش نویسندهٔ مضمون میباشد، عقیدهٔ نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد

خالق رشید ۲۰۲۰/۱۲/۲۳

یوازې یوه شمــــــــــیره!

(لنډه کیسه)

دزاړه میزپرسرمې اېښې وړه کتابچه سړ دری ځلوېښت کلنه شوه ، وړه کتابچه ده ، دری ځلورځلې مې سره ګنډلې اوصحافي کړې ده، دا زما دتلیفون دشمیرو کتابچه وه...چې زما د ډیرونږدې ملګرواو دوستانو شمیرې په کې په منظمه اوښکلي خط لیکل شوي وې...

هغه ملي، چې دکابل جنګونه پیل شول اومونږ هم له کابله په تیښته تیښته دباد وزرشوو، له ډيرې بدې ورځې داهم په کابل کې راڅخه پاتې شوه، کابل انجنیرصاحبانواوددین پتنګانوړنګ کړ، طالب یارانو بیا د پولې پرک ته کیناوه، امریکایانودخپلو لوړپوړو ودانیود غچ په خاطردا بی ګناه ښاردتلوالي بدمستانوپه نغوته په لویولویو بمونو وویشت... اوپه وینویې ولاړه...

خو کابل مړنه شو، کابل له سختواو بدو ورځو وروسته بیا سرراپورته کړ...له هغوبدوشپووڅوچې چا یې کله هم فکرنه کاوه... زمونږ یوځل بیا یادونو اوکتابونو ته وریام شو، که څه هم زمونږ مساپرې د هاتي کولمه شوې وه ، خوپه دې دومره اوږده موده کې باوروکړئ چې دکابل یادونه او کتابتونه مې یوه ورځ هم له یاده و نه وتل، میرمني به مې تل ددغویادواوارمانو لړۍ په یوه لنډه جمله کې را لنډه کړه:

- کابل وران شو، زرګونه بې ګناه ککړې په کې په وینو ورنګیدې ...اوته لا هم د یادونواو کتابونو په غم کې یې...

داخبره به مې چې واوریده په رښتیاهم ځان به مې غلی ونیواوپرخوله به مې لاس برغولي کړ، له ځان سره به شوم:

-هو، رښتیا، کابل وران شو او زه لا هم...

رښتیاخبره خوداوه، کله چې مونږ له وطنه په وتلو ناچارشوو، هرڅه مو له یاده ووتل، له نژدې ګاونډیوسره موهم نه ولیدل اونه موله یوه اوبل سره خدای پاماني وکړ، جګړه دومره خونړۍ شوې وه چې په یوه کوڅه اویوه زینه کې له یوه اوبله ورک شوو، دیوه اوبل پتې هم راڅخه ورکې شوې... ځکه خوبه په همدغه حال کې مونږ دخپلې دغې کتابچې چې په هغې کې د خپلوانواودوستانو شمیرې وې افسوس کاو اوتل به مو په درېغ سره دا یادوله:

-کاشکې مو دشمیرو کتابچه له ځان سره راوړې وای ... کاشکې چې هغه خوموله یاده نه وای وتلې ... اوداهغه کتابچه وه چې په هغې کې زمونږ دټولو یارانو دوستان شمیرې له کلو راهیسې خوندې وې ، ډیره پخوانۍ شمیره په کې زما د لومړني دورې د ټولګیوال دکورشمیره وه ، دوحید مومند ... ۳۰۹۱۵ ... هغه چې تراوسه یې هم مړی اوژوند راڅخه ورک دی ... هو، داشمیره تراوسه هم زما په یاد ده ... په یاد...

خواوس له کلونو وروسته مونږ ټولو ته دا څرګنده شوې وه اوله هرچا مواوریده اوریده...

- کابل مړنه شو... کابل مړنه شو...

اوکابل یوځل بیا د خپلو ورانو اوکنډرکنډرکنډوالوله سختواو بدو ورځو وروسته په خاوراو وینو لړلی زخمي زخمي سر راپورته اود آشه مایی مور پرلمنه یې دانصاف اوقضاوت په لامل کیښود... خودریغه چې تراوسه هم لاچا انصاف ورسره ونه کړاود ورانۍ سپین سترګی سرتیتی یې لا هم ځان ته نه نیسي اولاپی هم دنورو پرلاس څوروي اوخواروي ...

له اوږدو تیارو وروسته مونږ یوځل بیا لکه یو وزي مرغان بیرته له یوې اوبلې خوا ورغبرګ شوو، داسي چې کورونه سوې ول ...غلوهرڅه وړي ول، خویوڅه چې د دوی زورنه و، ورته رسیدلی هغه یادونه اوکتابونه ول ،هغه چې دم ګرۍ تردرنو ګردونو لاندې پټ شوې اوپه ګولیو زخمي زخمي یوې اوبلې خواته پراته وو... تورتم اودهغه ورنونکې څپې د کابل پرټولو کورونو اوګودرنوباندې تیرشوې وې ، زما دکورهم دغه حال و، کله چې مې دکتابتون ماته دروازه له درنوخاورو اوخځولو را واړوله ،دکتابونو الماري ټولې را نړیدلې وې، یوې پربلې یې لکه دکابل بې

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خیر و لولئ

ګناه شهيدي ميندي ساړه سرونه ايښي وو، کتابونه هري خواته له غيږوتيت اوپرک شوي پراته وو... دلوستني دميزدوي پښي ماتي شوي وې، يوازې پردوو نورو ولاړو... دکاغذونواو اخبارونو رنګونه لکه خزان وهلي پاڼي زيړشوي وو، دميزخانه نيم کښه وه، په سختۍ مي راخلاصه کړه ، هرڅه چي په کي وو ، ټول په خاورو لړلي ول ، راپورته مي کړل، دوړي مي يې يوي خواته کړي ، کتابچه مي مخي ته را وپرکيده .... هو، هم هغه کتابچه، هم هغه ديارانواوخپلوانو دشميرو اونمروکتابچه... ټول ورته خوشال شوو، زر زرمي يې پاڼۍ يوې اوبلې خواته سره واړولي، دلومړي مخ شميرې سمي نه لوستل کيدې، خو لومړۍ شميره چي زما په ياد وه ، د دريو اونهو ترمنځ صفر يې له منځه تللی و، خو داچي زما په ياد وه زرمي د دريو مخي ته يوصفرکيښود، شميره مي دايره کړه،خو له هغي خوا به ځواب راغلي:
- داشميره موجوده نه ده...
زرمي بله شميره دايره کړه، دهغې له خوا هم ځواب راغی:
- دا شميره ګرد سره نشته ده...
لس شميرې مي په پرله پسې ډول دايرې کړې، خوله يوې مي هم ځواب ترلاسه نه کړه ، ياره ، شلمه ديرشمه شميره مي چي دايره کړه زنګ تيرشو اوغږ راغي:
- بلي ،
زرمي ځواب ورکړ:
- داد ولسوال صاحب کوردی ؟
- ته څوک يې ؟
- پرديس ګل ، د ولسوال صاحب د زوی هم صنفی...
مقابل لوری راته په غړمبا شو:
- و وروره ، زه ولسوال ملسوال نه يم، قوماندان يم ، قوماندان تورتم ګل ... دالس پنځلس کاله کيږي، کله چي زه کابل ته راغلی يم ، همدغه زما شميره ده .... پوه شوې که نه ؟
زرمي ځواب ورکړ:
- سمه قوماندان صاحب وبښه چي زه غلط شوی يم...
همداسي مي شميرلي دايرولي ، هغوچي ځواب يې نه راکاوه ، او راته ويل به چي : دغه شميرموجوده نه ده ... هغه به مي په نښه کړې چي ګواکي نشته...
څه سردي خوړوم ، په شميرو دايرولو باندي ستړی شوم، نه پوهيږم چي څوومه پاڼه به وه ، بيا مي د ولسوال صاحب غني خان شميره مخي ته راغله، ببامي توکل پرخدای اود زړه زور وکړ، دايره مي کړه چي زنګ يې تيرکړ، يوپنډ غږ ترې راووت:
- هلو... بلي...
زرمي پوښتنه ترې وکړه:
- دا د مديرصاحب اسماعيل خان کوردی ؟
- اسماعيل خان يې لاڅوک وي ؟
بل چاته يې غږ وکړ:
- وهلکه راشه دا غوا دې پريږده دا سړي څه وايي ، ځواب ورکړه...
يوبل غږ راغی:
- بلي ، سلام ،
زرمي پوښتنه ترې وکړه:
- دا دوحيد دوی کوردی، د ولسوال صاحب غني خان ؟
- نه وروره ... دا دمولوی سترجنرال استاد ماشيندارصاحب کوردی...
و دارشوم زرمي په خواره ژبه ځواب ورکړ:
- وبښئ ، وروره ، نه ولسوال صاحب نه مولوی و، نه جنرال اونه ماشيندار... ببښه غواړم...
غوږۍ مي کيښوده ، يوشميرخپلوان چي راسره ول ، هغوی ته مي مخ ور واړاوه چي دا شميرې خو يوه هم کارنه کوي اوکه داخلک اوس په دې لوی ښارکي نشته ؟
موږ په همدې کي وو، چي يو زنګ راغی ، ورته خوشال شوم ، چي څه که خدای کول يوڅوک خو را پيداشو، خامخا يې زما شميره ليدلې ده ... کله مي غوږۍ پورته کړه واومي وريدل:
- تاسي زما شميرې ته زنګ وهلی ، ته څوک يې ؟
ځواب مي ورکړ:
- زه پرديس ګل يم د مستوفی امين خان زوی...
زر يې ځواب راکړ:

افغان جرمن آنلاين په درښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکني د ليکنيزي ښې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکي په ځير و لولئ

دا امریکا سفارت دی ... نورپردغه شمیره زنګ ونه وهي ... پوه شوې ؟
غوږونو مي ترنګ آواز وکړ، اوشیرماما ته مي وویل چي ترسلو زیات زنګونه مي ووهل، خو دیوه له خوا هم ځواب رانغئ...
ما ما راته کړه:
- خیردی هغوی چي لیدل یې ډیراړین وي ، کورته به یې ورشو، نورځان په شمیرو مه سترې کوه، شپاړس کاله ستا په کتابچه تیرشوي، زیاتره هغوی چي له تاسره یې شمیرې شته، هغوی له ښاره وتلي دي... هوډیروخت تیرشوی ... ډیره زما نه تیره شوې ... دلته شمیرې بدلي شوې، خیرې هم بدلي شوې ، کوڅي هم بدلي شوې، دلته خبره سرچپه روانه ده ، ټول ښار په قوماندانانو اوغلورا ډک شوی ، ډیرکورونه دوی رنګ کړي اونوریې وربانديې جوړکړي، ځکه خود اصلي کورخاوند اوس په دغه ښارکي خپل کورنه شي موندلای ... دلته اوس هرڅه بدل شوي... شمیرې بدلي شوې اوخیرې بدلي شوی....
څوورځي مي همداسې په شمیرودایرولو تیرې شوې، خو له پخوانیودوستانودیوه هم ځواب رانغئ، ناچارشوم، کورونو ته یې هم ورغلم،له بده مرغه چي کورونه یې په کورونوکي ورک شوي ول، له دې سره سره به مې هم زړه طاقت نه کاوه، دشپې ناوخته به مې هم شمیرې دایرولې، خو په هغوشمیروکی اوس زما ددوستانو غږونه نه اوریدل کیدل، ډیرو خویې ښه وکنځلم ، ښې سپورې پورې مې هم په کراتومراتو ترې اوریدې اوریدې...
پرون مازدیګربیا زما په تلیفون کي شرنګ شرونګ شو، بیا مې زړه را وهخیده، په دې هیله چي کیدای شي دکوم دوست تلیفون وي، په وارخطایی سره غوږی غوږته ونیوه:
- بلی ، مهربانی وکړئ زه....
دنجلی نروچکي غږ و:
- ستا له خوا هره ورځ زنګونه راځي .موږ وخت نه درلود چي ځواب مو ووایو... تاسو ...؟
- ما بیا خپل غم وهلي نوم ورته یاد کړ او ور زیاته مې کړه:
- وبښې دا مستوفي صاحب کوردی ؟
رانه یې وپوښتل:
-مستوفي یې لا څه شی وي ؟
- مستوفی امین الله خان ... دوست مې دی ، همدغه شمیره ده،
راته په خندا شوه:
- اوس دمستوفیانو، پاچاهانو وخت تیردي ... وایه زړه دې کیږي چي راشي او پته درکړم...
سخت یې وډارکړم ،غوږی مې زر کیښوده...
ماما را باندې پوه شو، په جدي څیره یې راته وویل:
- لا دهم زړه نه دی صبر ... لاهم غوارې چي ... واورې ... هیله کوم، نوره داکتابچه بیرته پرهغه ځای چي دا شپاړس اوه لس کاله هلته پرته وه درنه کیږدې، نورمه شله کیږه....
رښتیاهم، واړې مې سره ختلي وې، کتابچه مې سره واړوله راواړوله، نوره نو داسې شمیره نه وه په کې پاتې چي زړه مې ورپسې ختلای وای،خو بیامی هم د وروستي ځل له پاره سرترپایه شمیرو ته دچا خبره د زړه په سترګووکتل .... ښه مې ورته وکتل، دهرې شمیرې ترڅنګ د درنو نومونو په لیدو اولوستو سره مې ترسترګو خدای شاهد دی تیاره تیاره کیده ... ښه مې وکتله، خویوه شمیره هم داسې نه وه چي ما به نه وه دایره کړې...هیڅا هم ځواب رانه کړ، یوازې یوڅو ځوابونه مې چي واوریدل هغه هم ډیرزړه بوږنونکي اودردونکي وو... اونا آشنا...
بس نورنوآرام شوم ... داسې ښکاریده چي نورنوڅوک په زړومینو اوزړو شمیرو کې نه ول پاتې ...پخوانیو شمیرو ځواب را ته ونه وایه، په سلګونونومونو ډکه زړه کتا بچه کي مې یوازې یوه شمیره وه چي زنګ یې تیراوه خو دریغه چا نه پورته کوله ... ؟

پای

د ۲۰۲۰ کال د سامبر ۲۰

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنیزې ښې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیرلو مخکې په ځیر و لولئ